

200703916/1.

Datum uitspraak: 7 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/24740 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 10 mei 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 mei 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

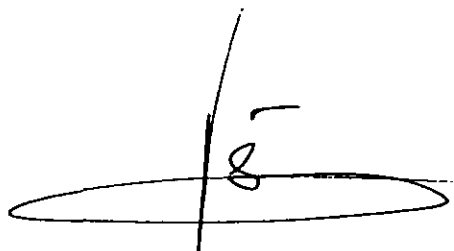
w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 augustus 2007

156-558.

Verzonden: 7 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: Awb 06/24740

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van gestelde Myanmarese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. drs. M.J. Verwers, advocaat te Wageningen,

en

de Staatssecretaris van Justitie
(voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
verweerder,
gemachtigde: mr. N.A.P. Trommelen, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 april 2006, verzonden op 24 april 2006, heeft verweerder afwijzend beslist op eisers aanvraag van 13 maart 2001 om toelating als vluchteling, welke aanvraag na inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) op 1 april 2001 door verweerder is opgevat als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Bij brief van 19 mei 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 30 maart 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2.2 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet

aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.3 Eiser heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij afkomstig is uit en behoort tot de moslim Rohingya bevolkingsgroep. Eiser heeft als gevolg van zijn Rohingya afkomst problemen ondervonden van onder meer de leden van de Boeddhistische bevolkingsgroep Mog en het leger. Eisers vader was grootgrondbezitter en imam van de moskee die activiteiten verrichtte voor de Rohingya Solidarity Organisation (hierna: RSO) en deze organisatie ook financieel steunde. Op 27 september 2000 is eisers vader vermoord door de Mog en het leger. Tijdens een herdenkingsbijeenkomst voor eisers vader op 12 november 2000 is eisers ouderlijke woning aangevallen door leden van de Mog en het leger. Eiser is daarop gevlucht. Op 15 november 2000 heeft hij zijn land van herkomst verlaten. Op 26 februari 2001 is eiser in Nederland aangekomen.

2.4 Verweerder heeft de aanvraag op grond van de hiervoor vermelde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas, met inbegrip van zijn gestelde identiteit en nationaliteit, niet geloofwaardig is. Verweerder heeft daartoe overwogen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit, alsmede ter adstructie van zijn asielrelaas. Ten aanzien van het ontbreken van enig identiteits- of nationaliteitsbewijs heeft verweerder eiser aangerekend dat hij eerst tijdens het gehoor van 8 augustus 2001 heeft verklaard dat hij wel in het bezit is geweest van een identiteitsbewijs. Eiser heeft omtrent dit identiteitsbewijs en de verkrijging daarvan slechts vage verklaringen afgelegd. Eisers stelling dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden tegengeworpen omdat het identiteitsbewijs geen officieel identiteits- of nationaliteitsdocument betrof, maar slechts een door de RSO verstrekt document zonder pasfoto, kan volgens verweerder niet afdoen aan het toerekenbaar ontbreken van dit document. Eisers verwijzing naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem van 13 december 2002 (AWB 02/90419), heeft verweerder niet tot een ander oordeel gebracht, nu de vreemdeling in de daar beoordeelde zaak een zogenoemd 'familybook' heeft overgelegd, hetgeen volgens de destijds geldende werkinstructie 124 van verweerder een relevant document was. De vergelijking met eisers zaak gaat daarom niet op. De door eiser gegeven verklaring voor het ontbreken van documenten die zijn asielrelaas ondersteunen zijn volgens verweerder niet voldoende consistent en niet in overeenstemming met hetgeen daaromtrent algemeen bekend is. Volgens verweerder mag voorts van eiser worden verwacht dat hij zijn verklaring dat zijn vader een grootgrondbezitter en een belangrijk en invloedrijk man was met documenten had kunnen onderbouwen.

Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat twijfel is ontstaan omtrent de geloofwaardigheid van eisers verklaringen betreffende zijn Rohingya afkomst en zijn nationaliteit. Verweerder heeft in dat verband overwogen dat eiser slechts vage en summiere verklaringen omtrent zijn geboorte- en woonplaats heeft verstrekt. Evenmin is eiser in staat gebleken concrete en overtuigende verklaringen af te leggen omtrent bijvoorbeeld de naam de betekenis daarvan, de wijze van militaire

rekrutering, waarom er voor hen geen militaire dienstplicht bestaat, en omtrent de identiteitsbewijzen van de RSO. Eiser heeft voorts niet of onjuist geantwoord op vragen aangaande de kennis van algemene zaken in zijn gestelde land van herkomst. Omdat uit een rapport van taalanalyse van Scandinavian Language Analysis van 8 september 2003 bovendien volgt dat eiser eenduidig is te herleiden is tot de spraak- en cultuurgemeenschap in Bangladesh, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat van eisers asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat, als gevolg waarvan het relaas ongeloofwaardig wordt geacht.

2.5 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling), onder meer uitspraken van 27 januari 2003 (zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103), van 4 mei 2006 (zaak nr. 200509551/1, JV 2006/246) en van 7 augustus 2006 (zaak nr. 200605044/1), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de desbetreffende vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde, maar niet met bewijsmateriaal gestaafde, feiten en omstandigheden tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De rechtbank moet het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering daarvan. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader.

2.6 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat het ontbreken van documenten ten behoeve van de vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute aan eiser kan worden toegerekend genoegzaam heeft gemotiveerd, gelet op hetgeen hieromtrent in het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen tot afwijzing van de aanvraag is uiteengezet. Verweerder heeft daarbij kunnen overwegen dat eisers verwijzing naar voormelde uitspraak van 13 december 2002 niet tot een ander standpunt leidt, nu deze uitspraak ook naar het oordeel van de rechtbank niet ziet op vergelijkbare gevallen. Vast staat dat eiser heeft verklaard de beschikking te hebben gehad over een identiteitsdocument, verstrekt door de RSO, doch dit document niet in het kader van de onderhavige aanvraag heeft overgelegd. De omstandigheid dat dit document niet als identiteitsdocument in de zin van verweerders beleid geldt doet niet af aan eisers verantwoordelijkheid zijn gestelde identiteit en afkomst aannemelijk te maken. In zoverre heeft verweerder het ontbreken van dat document mede kunnen betrekken in zijn oordeel omtrent de toerekenbaarheid van het ontbreken van documenten die eisers identiteit, nationaliteit en afkomst aannemelijk kunnen maken, naast verweerders standpunt ten aanzien van het ontbreken van overige documenten.

2.7 Zoals de Afdeling in onder meer voormelde uitspraak van 27 januari 2003 heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het bepaalde bij het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt de minister beoordelingsruimte toe.

2.8 De rechtbank is - mede gelet op de gedingstukken waaronder de verslagen van het

eerste en de nadere gehoren - van oordeel dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eisers asielrelaas deze positieve overtuigingskracht ontbeert en daarom ongeloofwaardig is. Verweerder heeft in dat verband kunnen overwegen dat eiser vragen omtrent zijn woonomgeving, afkomst en gestelde land van herkomst niet, niet juist, dan wel niet overtuigend heeft beantwoord. Daaraan doet niet af dat eiser een deel van de vragen wel juist zou hebben beantwoord. Eisers stelling dat verweerder niet heeft gemotiveerd welke informatie hij dan wel van eiser verwachtte, miskent eisers verantwoordelijkheid om zijn identiteit, afkomst en asielrelaas aannemelijk te maken.

In hetgeen eiser daaromtrent heeft aangevoerd, vindt de rechtbank voorts geen grond voor het oordeel dat verweerder het rapport van taalanalyse van Scandinavian Language Analysis van 8 september 2003 niet mede aan zijn oordeel omtrent de positieve overtuigingskracht van eisers asielrelaas ten grondslag heeft mogen leggen.

Zoals de Afdeling heeft overwogen in onder meer een uitspraak van 18 maart 2005 (zaak nr. 200409345/1, JV 2005/188), komt verweerder, in het geval aan de gestelde identiteit en nationaliteit twijfel is gerezen, door een taalanalyse te laten uitvoeren eiser tegemoet bij de voldoening aan de op hem rustende verplichting om hetgeen aan zijn aanvraag ten grondslag is gelegd aannemelijk te maken. Wanneer de taalanalyse deze twijfel niet wegneemt, kan eiser die door het laten verrichten van een contra-expertise alsnog trachten weg te nemen. Hiertoe kan hij, indien hij van mening is dat de analyse onvolkomenheden bevat, de band waarop het gesprek ten behoeve van de taalanalyse is opgenomen door een zelf gekozen onafhankelijke deskundige laten beoordelen en zo nodig van commentaar laten voorzien. Eiser kan niet enkel door het plaatsen van kritische kanttekeningen bij de uitkomsten van de uitgevoerde taalanalyse teweegbrengen dat verweerder een nieuwe taalanalyse moet laten verrichten, dan wel van een van de taalanalyse afwijkende conclusie uit dient te gaan. Indien geen contra-expertise wordt ingewonnen, blijft de gerezen twijfel aan de identiteit en nationaliteit bestaan.

In eisers kanttekeningen heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank aldus geen aanleiding hoeven zien zijn Bureau Land en Taal in te schakelen teneinde eiser van een antwoord te voorzien. Eisers opmerking dat hij geen contra-expertise heeft kunnen uitvoeren omdat geen tolk beschikbaar was, is eerst ter zitting geplaatst en kan reeds daarom niet leiden tot een ander oordeel.

Eisers stelling dat het verslag van gehoor van taalanalyse niet voor de taalanalyse gebruikt had mogen worden omdat eiser teveel beperkingen van een keeloperatie zou ondervinden, volgt de rechtbank niet. Uit de door eiser bij brief van 25 augustus 2003 overgelegde medische informatie volgt dat eiser op 1 maart 2002 een tonsillectomie heeft ondergaan. Op 8 juli 2002 heeft een aanvullend nader gehoor plaatsgevonden, waarbij eiser gewag heeft gemaakt van voormelde ingreep, doch tevens heeft verklaard tot dat gehoor in staat te zijn. Zonder nadere medische informatie ziet de rechtbank niet in waarom dat voor het gehoor op 11 augustus 2003, ruim een jaar later, anders zou liggen. De in voormelde brief van 25 augustus 2003 gemaakte opmerkingen kunnen daarom niet tot een ander oordeel leiden.

Met betrekking tot eisers betoog dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan zijn werkinstructie 124 (interne werkinstructie van 7 april 1997 met betrekking tot ...), kan evenmin tot gegrondverklaring leiden nu verweerder zowel in het bestreden besluit als ter zitting onweersproken heeft gesteld dat deze werkinstructie sinds

2005, en daarmee ten tijde van het thans bestreden besluit, niet langer van kracht is. Om die reden bestaat geen grond voor het oordeel dat het besluit niet op zorgvuldige wijze is voorbereid omdat verweerder geen rekening heeft gehouden met voormelde werkinstructie. Eisers stelling dat de datum van eisers aanvraag doorslaggevend is volgt de rechtbank evenmin. Voor zover eiser doelt op het bepaalde in artikel 3.103 van het Vreemdelingenbesluit 2000 merkt de rechtbank op dat de in die bepaling bedoelde beoordeling is beperkt tot de beoordeling van een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

2.9 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerders standpunt dat geen rechtsgrond bestaat voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser in rechte stand kan houden.

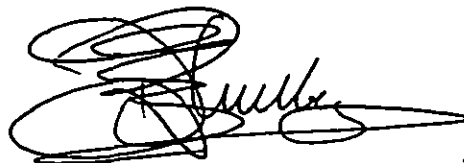
2.10 Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen en in het openbaar uitgesproken op 10 mei 2007 in tegenwoordigheid van mr. J. Buitenhuis als griffier.

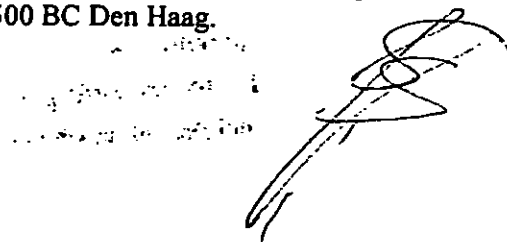

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

10 MEI 2007

advocatenkantoor **Van Engelen****HOGER BEROEPSCHRIFT
IN HET KADER VAN EEN ASIELPROCEDURE**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 6 JUN 2007	
ZAAKNR. 2007-2216	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

VAN:

mr. M.J. Verwers

Postbus 282,

6700 AG Wageningen

tel: 0317-421133

fax: 0317-422669

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELING:

cliënt :
geboren op :
nationaliteit : Myanmarese
wonende te : 7985 NP Geeuwenbrug, AZC Geeuwenbrug, Eikenhorst 5
justitienummer :
V nummer :
procedurenummer rechtbank: 06/24740

Aan de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Geeft eerbiedig te kennen:

wonende te 7985 NP Geeuwenbrug, AZC Geeuwenbrug, Eikenhorst 5, ten deze domicilie kiezende te Wageningen aan de Generaal Foulkesweg 55, 6703 BM, Wageningen, ten kantore van de advocaat en procureur mr. mr. M.J. Verwers, welke ter dezer zake door appellant tot gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij uitdrukkelijk verklaart dat de bepaaldelijk verleende volmacht strekt tot het indienen van het onderhavige hoger beroep.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zp Zutphen dd 10 mei 2007, verzenddatum 10 mei 2007, van welke uitspraak u hierbij een afschrift aantreft (**productie**).

Appellant doet u dit beroepschrift tijdig toekomen.

De grieven van dit hoger beroepschrift zijn de navolgende.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 2.8 dat in hetgeen eiser daaromtrent heeft aangevoerd, de rechtbank geen grond vindt voor het oordeel dat verweerder het rapport van taalanalyse van Scandinavisch Language Analysis van 8 september 2003 niet mede aan zijn oordeel omtrent de positieve overtuigingskracht van eisers asielrelaas ten grondslag heeft mogen leggen.

In eisers kanttekeningen heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank ook geen aanleiding hoeven zien zijn Bureau Land en Taal in te schakelen teneinde eiser van een antwoord te voorzien.

Toelichting:

1.

Door aldus te overwegen miskend de rechtbank het zijdens appellant in dit verband aangevoerde en gaat daaraan niet dan onvoldoende gemotiveerd voorbij.

Aangevoerd is dat sprake is van een ernstig motiveringsgebrek in de bestreden beschikking welke tot grondverklaring van het beroep had moeten leiden.

Waar appellant wel concrete aanknopingspunten heeft gesteld dat het rapport taalanalyse niet tot stand gekomen na zorgvuldig onderzoek, het rapport niet sluitend en concludent is en deugdelijke motivering en onderbouwing ontbreekt, is verweerder op deze punten in de bestreden beslissing niet ingegaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, neergelegd in artikel 3:2 AWB brengt immers met zich mee dat verweerder alvorens een beslissing te nemen zich ervan vergewist of het

rapport qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen, juist en volledig is en concludent alvorens het aan het besluit ten grondslag te kunnen leggen. Deze vergewisplicht leidt ook tot een motiveringsplicht aan de zijde van verweerder in die zin dat op de aangehaalde aanknopingspunten door appellant dat het rapport niet tot stand gekomen na zorgvuldig onderzoek, het rapport niet sluitend en concludent is en deugdelijke motivering en onderbouwing ontbreekt, dient te worden gerespondeerd en dat niet enkel mag worden volstaan met verwijzing naar de resultaten van de taalanalyse. De rechtbank heeft dit in haar overweging miskend.

REDENEN WAAROM:

appellant zich tot u wendt met het eerbiedige verzoek om de bestreden uitspraak d.d. 10 mei 2007, verzonden 10 mei 2007, te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als uw Raad in redelijkheid zou vermenen te behoren c. q, te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient te worden verleend, met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Wageningen, 6 juni 2007

Advocaat-Gemachtigde